

De tentkleden van de tabernakel (Exodus 26)

uit 'Aantekeningen op het boek Exodus'

Auteur: C.H. Mackintosh

Exodus 26

Het volgende gedeelte van Exodus bevat de betekenisvolle beschrijving van de tentkleden en de dekkleden van de tabernakel. Als iemand "geestelijk" is, herkent hij hierin de verschillende trekken en gestalten van de eigenschappen van Christus, zoals die ons zijn geopenbaard.

"De tabernakel nu zult gij maken van tien gordijnen; van fijn getweerd linnen, en hemelsblauw, en purper, en scharlaken; met cherubs; van het allerkunstigste werk zult gij ze maken" (vs.1). Hier hebben wij de verschillende eigenschappen waarin wij "de Mens Christus Jezus" mogen bezien. Het "fijn getweerd linnen" stelt ons de vlekkeloze reinheid van Zijn wandel en aard voor, terwijl "het hemelsblauw, purper en scharlaken" ons Hem doen kennen als "de Heer uit de hemel", Die volgens de raad van God zal heersen, maar Wiens koningschap de vrucht van Zijn lijden is.

Deze zinnebeelden tonen ons Hem dus als een heilig Mens, een hemels Mens, een Koning en een lijdend Mens. De zojuist genoemde stoffen waren niet alleen bestemd voor de tentkleden van de tabernakel, ze werden ook gebruikt voor het maken "van de voorhang" (vs.31), "het gordijn voor de poort van de voorhof" (hfdst. 27:16) en "de ambtsklederen en de heilige klederen van Aaron" (hfdst. 39:1).

Overal zien wij dus Christus. Kortom: het was Christus in alles, Christus alleen.

Wat een rijkdom van gedachten is er voor iemand die "geestelijk" is, te vinden in "het fijn getweerd linnen", een type van Christus" reine mensheid. Het is een onderwerp waarin wij ons niet genoeg kunnen verdiepen. De waarheid van Christus" mensheid moeten we ontvangen precies zoals de heilige schrift ons die leert. We moeten die waarheid in de kracht van de Geest vasthouden, met heilige jaloersheid bewaren en met hemelse krachten belijden. Dwalen wij hierin, dan kunnen wij in geen enkel ander opzicht in de waarheid staan. Het is een grote grondwaarheid, en als we die niet ontvangen, vasthouden, bewaren en belijden, zoals God ze in Zijn heilig Woord geopenbaard heeft, is het hele gebouw dat erop rust, wankel. Hoe treurig is het dat onzekere gedachten en denkbeelden met betrekking tot dit allerbelangrijkste leerstuk de overhand krijgen. Zou er meer ontzag voor het Woord van God zijn, dan zou er ook een nauwkeuriger vasthouden aan dat Woord gevonden worden. En alleen daardoor kunnen wij bewaard worden voor al die dwalingen en ondoordachte stelsels, die ongetwijfeld de Heilige Geest bedroeven, Die altijd van de Heer Jezus getuigt. Toen de engel Gabriël aan Maria de blijde boodschap van de geboorte van de Zaligmaker bracht, zei zij tot hem: "Hoe zal dit zijn, daar ik met geen man gemeenschap heb?" (Lk.1:34). Het zwakke verstand kon onmogelijk de ontzettende diepte begrijpen of doorgronden van de verborgenheid: "God geopenbaard in het vlees". Heel belangrijk is het

antwoord dat de engel gaf, niet aan het ongelovig verstand, maar aan het vroom, zij het ook onwetend hart: “De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen; daarom zal ook dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon genoemd worden” (Lk.1:35). Maria dacht waarschijnlijk, dat deze geboorte volgens de gewone natuurwetten plaats zou hebben. Maar de engel hielp haar en sprak zodoende over één van de grootste waarheden van de Goddelijke openbaring. Hij betuigde dat de kracht van God een waarachtig mens zou formeren - “de tweede Mens” - de “Heer uit de hemel” - een Mens Die een Goddelijke, reine natuur zou bezitten, Die de zonde niet zou kennen en niet zou doen. Deze heilige Mens werd gezonden “in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde” (Rm.8:3), maar zonder zonde in het vlees. Hij nam werkelijk deel aan bloed en vlees, maar Hij was vrij van de geringste vlek of smet van de zonde die de mensheid bezoedelde in het midden waarvan Hij kwam. Aan deze hoofdwaarheid, we herhalen het, kunnen we niet genoeg vasthouden. Dat de Zoon, de tweede Persoon in de eeuwige Drieëenheid, vlees is geworden, dat Hij door de kracht van de Allerhoogste rein, vlekkeloos vlees heeft aangenomen in het lichaam van de maagd - is de grondslag van “de grote verborgenheid van de godsvrucht” (1Tm.3:16). Het hoogtepunt daarvan is: de verheerlijkte God en Mens in één Persoon in de hemel, het hoofd, de plaatsbekleder en het voorbeeld van de Gemeente. De reinheid van deze mens voldeed volkomen aan de eisen van God; de mensheid van deze reine beantwoordde geheel aan de behoeften van de mens. Jezus werd mens, want de ellende van de mens had dit nodig gemaakt, maar Hij was een Mens Die kon voldoen aan alles wat Gods eer eiste. Hij was een vlekkeloos heilig, waarachtig Mens, in Wie God een volkomen welbehagen kon hebben en op Wie de zondaar onvoorwaardelijk kan vertrouwen.

Ik hoef er natuurlijk niet aan te herinneren dat dit alles zonder de dood en opstanding van de Heer Jezus ons niet gebaat zou hebben.

Wij hebben niet alleen een vleesgeworden, maar ook een gekruisigde en opgewekte Christus nodig. Weliswaar moest Hij eerst vlees worden om gekruisigd te kunnen worden, maar door Zijn dood en opstanding krijgt Zijn menswording voor ons de ware betekenis. Het is een grove dwaling te menen dat Christus, toen Hij Mens werd, Zich met de zondige mensheid verenigd heeft. Dit kon niet. Hijzelf leerde nadrukkelijk het tegendeel. “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen, maar al zij sterft, draagt zij veel vrucht” (Jh.12:24). Er was geen gemeenschap mogelijk tussen zondig en heilig vlees, tussen vergankelijk en onvergankelijk vlees, tussen rein en onrein, tussen sterfelijk en onsterfelijk (Jh.14:30 en 19:30). De dood die Christus vrijwillig onderging, is de enige grondslag waarop de eenheid tussen Hem en Zijn uitverkoren leden berust.

Er is een prachtig verband tussen Zijn woorden: “Staat op, laten wij van hier gaan” en: “Ik ben de wijnstok, gij de ranken” (Jh.14:31 en 15:5). Wij zijn “met Hem één plant geworden, in de gelijkheid van zijn dood”. “Onze oude mens is met Hem gekruisigd, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan zou worden” (Rm.6:5-6). “In Hem zijt gij ook besneden met een besnijdenis, niet met handen verricht, in het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus, met Hem begraven in de doop. In Hem zijt gij ook mee opgewekt door het geloof in de werking van God, die Hem uit de doden heeft opgewekt” (Kol.2:11-12). Wanneer men Rm.6 en Kol.2 aandachtig leest, zal men een duidelijk inzicht krijgen in de waarheid die ons nu bezighoudt. Pas nadat Hij dood geweest en opgewekt was, konden Christus en de Zijnen verenigd worden. De ware tarwekorrel moest in de aarde vallen en

sterven, voordat de volle aar kon opgroeien en in de hemelse schuren gebracht kon worden.

Behalve deze waarheid leert de heilige schrift ons echter ook duidelijk dat de menswording van Christus als het ware de eerste grondslag van het heerlijke gebouw vormt. “De tentkleden van fijn getweerd linnen” zijn een type van de reinheid van “de Mens Christus Jezus”. Wij hebben al gesproken over de wijze waarop Hij ontvangen en geboren werd. Als wij Hem volgen tijdens Zijn gehele rondwandeling hier beneden, zullen wij telkens diezelfde volmaakte reinheid vinden. Hij was veertig dagen in de woestijn, verzocht door de duivel, maar in Zijn heilige natuur was niets wat beantwoordde aan de influisteringen van de boze. Hij kon de melaatse aanraken zonder besmet te worden. Raakte Hij de lijkbaar aan, dan vluchtte de dood. Hij bleef zonder zonde te midden van de grootste verdorvenheid. Hij was als een zonnestraal, voortgekomen uit de bron van het licht, die, zonder besmet te worden, de meest bezoedelde plekken beschijnt. Hij is met niemand te vergelijken in Zijn geboorte, gemoedsgesteldheid en eigenschappen. Niemand dan Hij kon zeggen: “Gij zult niet toelaten, dat Uw heilige de verderving ziet” (Ps.16:10). Dit ziet op Zijn volmaakte, reine en heilige mensheid, die de zonden kon dragen. “Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout” (1Pt.2:24). Niet “tot op” het hout, zoals sommigen leren, maar “op” het hout. Op het kruis, en daar alléén, droeg Christus onze zonden. “Hij heeft Hem voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem” (2Ko.6:21).

Het “blauwpurper” spreekt van het hemelse in het wezen van de Heer Jezus. Al had Hij Zich vernederd door wezenlijk en waarachtig Mens te worden - uitgenomen de zonde - Hij was “de Heer uit de hemel” (1Ko.15:47). Al was Christus werkelijk Mens, Hij wandelde in het onafgebroken bewustzijn van Zijn eigen grootheid als een hemelse Vreemdeling. De Heer Jezus vergat nooit vanwaar Hij gekomen was, noch waar Hij heenging. De bron van Zijn blijdschap was daarboven. De aarde kon Hem niet rijker of armer maken. Voor Hem was deze wereld “een dor en mat land, zonder water” (Ps.63:2). Daarom kon Zijn ziel zich alleen met hemelse verkwikking laven en voeden. “Niemand is opgevaren in de hemel, dan Hij Die uit de hemel neergedaald is, de Zoon des mensen, Die in de hemel is” (Jh.3:13)

“Purper” betekent koningschap, en wijst ons op de Heer Jezus als de “geboren koning der Joden” (Mt.2:2), Die tot Zijn volk kwam en verworpen werd (Jh.19:3), Die onder Pontius Pilatus de goede belijdenis aflegde en Zich koning noemde, toen de mens er niets van zag dat Hij Koning was. “Gij zegt het, Ik ben een koning. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen” (Jh.18:37). “Van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien zitten aan de rechterhand van de kracht en zien komen op de wolken des hemels” (Mt.26:64). Tot slot ook het opschrift boven Zijn kruis “met Griekse, Romeinse en Hebreeuwse letters” (Lk.23:38) - de talen van de wetenschap, de heerschappij en van de godsdienst - dat aan de hele bekende wereld verklaarde dat Hij “Jezus van Nazareth, de Koning der Joden” was. De aarde miskende Zijn recht - des te erger voor haar - maar de hemel niet, daar werd het ten volle erkend. Hij werd als Overwinnaar ontvangen in de eeuwige woningen van het licht. Hij werd gekroond met eer en heerlijkheid, en zette Zich te midden van juichende engelscharen op de troon der majesteit in de hemelen, om daar te wachten totdat Zijn vijanden als “een voetbank voor Zijn voeten” gelegd worden. Waarom woeden de heidenen, en bedenken de volken ijdelheid? De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen te zamen tegen de HEERE, en tegen en Zijn Gezalfde, zeggende; Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen. Die in de hemel woont, zal lachen; de HEERE

zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken. Ik toch heb Mijn koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. Ik zal van het besluit verhalen: De HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon; heden heb Ik U gegeneerd. Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting. Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat. Nu dan, gij koningen, handelt verstandig; laat u tuchtigen, gij rechters der aarde! Dient de HEERE met vreze, en verheugt u met beving. Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Weigelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen" (Ps.2).

In het "scharlaken", de kleur van het bloed, zien we een type van de lijdende Christus, "Die in het vlees geleden heeft" (1Pt.4:1). Zonder de dood van Christus had niets ons kunnen helpen. Wij mogen "het hemelsblauw" en "het purper" bewonderen; zonder het "scharlaken" zou in de tabernakel het allerbelangrijkste bestanddeel ontbroken hebben. Door de dood overwon Christus hem die de macht van de dood had. In deze voorafschaduwingen van Christus, Die de ware tabernakel is, kon de Heilige Geest die eigenschap van Zijn wezen niet overslaan die de grondslag vormt van Zijn vereniging met de Gemeente als Zijn Lichaam, van Zijn rechten op de troon van David, en van Zijn heerschappij over de gehele schepping. In het scharlaken toont Hij ons de Heer Jezus als een lijdend Mens, een Mens Die door de dood Zijn rechten zal doen gelden op alles waarop Hij in Gods raad als Mens recht heeft.

In de tentkleden van de tabernakel zien we echter veel meer dan zinnebeelden van de verschillende en volmaakte eigenschappen van Christus als Mens. Wij zien er tevens in hoe die hoedanigheden overeenstemmen. Elke eigenschap schittert in haar eigen volmaaktheid. Nooit is er een hoedanigheid die een andere verdringt of afbreuk doet aan de uitnemende schoonheid van het geheel. Alles is in volmaakte harmonie voor het oog van God, zoals het ook werd voorgesteld aan Mozes in "het voorbeeld dat hem op de berg getoond is" (Ex.25:40) en nagevolgd in de tabernakel die op aarde opgericht werd. "Al deze gordijnen zullen één maat hebben. Er zullen vijf gordijnen samengevoegd zijn" (vs.2-3). We vinden die zuivere evenredigheid en overeenstemming terug bij Christus, de volmaakte Mens, tijdens Zijn rondwandeling op aarde, in welke betrekking of uit welk oogpunt wij Hem ook mogen beschouwen. Bij Hem was nooit een eigenschap in strijd met de Goddelijke volmaaktheid van een andere. Hij was altijd, overal en onder alle omstandigheden de volmaakte Mens. Er was niets wat er uitsprong in die zuivere en liefelijke evenredigheid die Hem in al Zijn wegen en handelingen kenmerkte. "Eén maat voor al de gordijnen".

In de twee paren van elk vijf kleden kunnen we Christus in Zijn handelingen ten opzichte van God en ten opzichte van de mensen zien. Wij zien diezelfde aspecten ook in de wet. De eerste tafel bevat wat aan God, en de tweede tafel wat aan de mens verschuldigd is. Met betrekking tot Christus is het zo: zien we op Hem, dan vinden we dat "Gods wet in Zijn hart was geschreven" (vgl. Js.31:33). Letten wij op Zijn eigenschappen en wandel, dan zien wij dat die beide in volmaakte overeenstemming zijn. En dat niet alleen, ze zijn ook onafscheidelijk met elkaar verbonden door de hemelse genade en de Goddelijke kracht die in Hem woonden.

"En gij zult hemelsblauwe striklisjes maken aan de kant van het ene gordijn, aan het uiterste,

in de samenvoeging; also zult gij ook doen aan de uiterste kant van het gordijn, aan de tweede samenvoegende... Gij zult ook vijftig gouden haakjes maken, en zult de gordijnen samenvoegen, het ene aan het andere, met deze haakjes, opdat het een tabernakel zij" (vs.4,6). Die "hemelsblauwe striklisjes" en die "gouden haken" spreken van de hemelse genade en de Goddelijke kracht die in Christus aanwezig waren, zodat Hij Gods eisen en de behoeften van de mensen volmaakt in overeenstemming kon brengen en verenigen. Terwijl Hij aan beide beantwoordde, ging echter nooit de harmonie van Zijn aard verloren. Toen sluwe en schijnheilige mensen de Heer Jezus kwamen verzoeken met de vraag: "Is het geoorloofd aan de keizer belasting te betalen?", was Zijn Goddelijk wijs antwoord: "Geeft aan de keizer, wat van de keizer is, en aan God, wat van God is". En niet alleen waar het de keizer betrof, maar in alle verhoudingen werden door Christus de menselijke rechten volkomen gehandhaafd.

In Zijn volmaakte Persoon verenigde Hij de Goddelijke en de menselijke natuur en Hij voldeed ook in Zijn volmaakte handelingen aan de eisen van God en mensen. Het is zeer belangrijk om de betekenis van "de hemelsblauwe striklisjes" en "de gouden haken" met voorbeelden uit de Evangeliën toe te lichten. Maar ik moet kort zijn, en de lezer aansporen dit zelf na te gaan onder de onmisbare leiding van de Heilige Geest, Die zo graag elke eigenschap en elke gestalte van die volmaakte Persoon ontvouwt. De Heer Jezus te verhogen is het onveranderlijke doel en werk van de Heilige Geest.

Deze tien gordijnen werden door elf andere "gordijnen uit geitenhaar" overdekt; deze verborgen de schoonheid van de eerste onder geitenhaar, dat strengheid aanduidt. Binnen in de tabernakel zag men niets van deze geitenharen bedekking. Voor hen die in het heilige mochten gaan, was alleen "het hemelsblauw, het purper, het scharlaken en het fijn getweerd linnen" zichtbaar. Dat wil zeggen: zij aanschouwden de verschillende deugden en voortreffelijkheden van die Goddelijke tabernakel waarin God woonde achter het voorhangsel. Door het vlees van Christus schenen de stralen van de Goddelijke natuur zo zacht, dat de zondaar die stralen kon aanschouwen zonder verblind te worden.

Hoe weinig mensen kenden de Heer Jezus werkelijk gedurende de tijd dat Hij op aarde was. Van hoe weinigen waren de ogen met hemelse ogenzelf gezalft, opdat ze in de diepe verborgenheid van Zijn natuur zouden kunnen indringen of die waarderen. Hoe weinigen zagen "het hemelsblauw, het purper, het scharlaken en het fijn getweerd linnen"! Alleen wanneer iemand door het geloof tot Hem kwam, liet de Heer Jezus iets doorschijnen van wat Hij was; dan alleen liet Hij toe, dat Zijn heerlijkheid zichtbaar werd. Voor het natuurlijke oog scheen er in Zijn Persoon een terughoudendheid en strengheid te zijn, die zo toepasselijk getypeerd werd door "de gordijnen van geitenhaar". De Heer was echter niet afgezonderd en gescheiden van de zondaar persoonlijk, maar van diens zondige gedachten en overleggingen. De Heer Jezus had in die zin niets met de mensen gemeen, en de natuurlijke mens kon Hem niet begrijpen of van Hem genieten. "Niemand", zei de Heer Jezus, "kan tot Mij komen, tenzij de Vader die Mij gezonden heeft, hem trekt" (Jh.6:44). En toen een van die "getrokkenen" Zijn Naam beleed, verklaarde Hij: "Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemelen is" (Mt.16:17). Hij was "een wortel uit een dorre aarde" en had "gedaante noch heerlijkheid" om de ogen op Zich te richten of de harten van de mensen te bekoren. Hij Die deze ijdele wereld doorging als iemand die waarlijk een kleed van "geitenhaar" droeg, kon de gunst van het volk niet

verwerven. De scharen volgden Hem wel een ogenblik, omdat zij meenden dat Zijn dienst met “broden en vissen” verbonden was en in hun stoffelijke noden voorzag, maar zij waren even snel bereid Weg met Hem” te roepen als “Hosanna, de Zoon van David”! Laat elke Christen, elke dienaar van Christus, ja, laten allen die het evangelie prediken dit toch bedenken. Laat een ieder van ons steeds “de gordijnen van geitenhaar” in gedachten houden.

Echter, terwijl de gordijnen van geitenhaar wezen op Christus” afzondering van de geest van de wereld, stelden “de roodgeverfde ramsvellen” (vs.14) Zijn innige toewijding en overgave aan God voor, een overgave tot in de dood. Hij was de enige volmaakte Dienaar Die ooit in Gods wijngaard arbeidde. Hij had maar één doel, dat Hij van de kribbe tot het kruis onafgebroken voor ogen hield, en dat was: de Vader te verheerlijken en Zijn werk te volbrengen. Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen van Mijn Vader?” (Lk.2:49) sprak Hij in Zijn jeugd. Deze dingen te volbrengen was het doel van Zijn leven. “Zijn spijs was: dat Hij de wil deed van Hem die Hem gezonden had, en zijn werk volbracht” (Jh.4:34). De roodgeverfde ramsvellen tonen ons evenzeer een afzonderlijk aspect uit Zijn leven als “het geitenhaar” en wel Zijn volmaakte toewijding aan God, die Hem van het doen en laten van de andere mensen scheidde.

“De bedekking van dassenvellen” (ook wel: tachasvellen; zie vs.14) schijnt me een type te zijn van de heilige waakzaamheid waarmee de Heer Jezus Zich gescheiden hield van alles wat Hem zou hebben kunnen aftrekken van het doel dat Zijn gehele ziel vervulde. Hij stond voor Gods aangezicht, geen invloed van mens of duivel, van aarde of hel kon Hem die plaats doen verlaten. De bedekking van dassenvellen lag over al de andere. Hieruit leren we dat de meest sprekende eigenschap van “de Mens Christus Jezus” de volgende was: een onoverwinnelijke beslistheid om op aarde Gods Getuige te zijn. Hij was de ware Naboth, die liever Zijn leven overgaf dan de waarheid van God of het doel waarvoor Hij in deze wereld gekomen was, prijs te geven (zie 1Kon.21).

De geit, de ram en de das zijn typen van enkele natuurlijke trekken en enkele morele eigenschappen. Dit moeten we bedenken als we die beelden toepassen op de natuur van Christus. De mens kon slechts de natuurlijke trekken waarnemen; hij zag niets van de genade, de schoonheid en de grootheid die schuilgingen onder de uiterlijke gestalte van de nederige en verachte Jezus van Nazareth. Toen Hij de schatten van hemelse wijsheid uitsprak, vroeg men: “Is Hij niet de timmerman?” (Mk.6:3), of: “Hoe is Deze zo geleerd, daar Hij toch niet onderwezen is?” (Jh.7:15). Toen de Heer Jezus zich Gods Zoon noemde en van Zijn eeuwige Godheid getuigde, was het antwoord: “Gij zijt nog geen vijftig jaar” en: “Zij namen dan stenen op om ze op Hem te werpen” (Jh.8:57,59). Kortom, de uitspraak van de farizeeën in Jh.9:29: “Maar vanwaar Deze is, weten wij niet”, gaf de toestand weer van de mensen in het algemeen. We kunnen in het bestek van dit boek niet uitvoeriger ingaan op de liefelijke en heerlijke trekken van de eigenschappen van de Heer Jezus. Er is genoeg van gezegd om de lezer in zijn geestelijke overdenkingen te leiden en hem enig idee te geven van de rijkdom der beelden die in de tentkleden en de dekkleden van de tabernakel liggen opgesloten. De verborgenheid van Christus” Persoon, de beweegredenen van Zijn daden en Zijn geheel eigen voortreffelijkheid - Zijn uiterlijke, onaanzienlijke gestalte - wat Hij in Zichzelf, wat Hij tegenover God en tegenover de mensen was - wat Hij voor het geloof en wat Hij voor het natuurlijk verstand was - alles wordt op een heerlijke en indrukwekkende

wijze voor het geloofsoog afgebeeld in “de gordijnen van hemelsblauw, purper, scharlaken en fijn getweerd linnen”, en in “de gordijnen uit geitenhaar, roodgeverfde ramsvellen en dassenvellen”.

“De planken” van de tabernakel waren van hetzelfde hout als “de ark van het verbond”. Ze stonden in zilveren voetstukken, die uit het geld “der verzoening van de Israëlieten” gegoten waren. De haken en het bovineinde van de pilaren waren van hetzelfde materiaal gemaakt (vgl. Ex.30:11-16 met 38:25-28). De hele tabernakel was dus gebouwd op een fundament dat van “verzoening of rantsoen” sprak, terwijl ook de haken en het bovineinde van de pilaren boven aan het gebouw van verzoening spraken. De voetstukken werden door het zand bedolven, de haken en bovineinden waren bovenaan zichtbaar. Hoe diep u ook graaft en hoe hoog u ook opklimt, altijd wordt die heerlijke en eeuwige waarheid voor u uitgebazuind: “Ik heb verzoening gevonden” (Job 33:24). Eeuwig geprezen zij God! Wij zijn niet verlost door vergankelijke dingen, zilver of goud,... maar door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt Lam” (1Pt.1:18).

De tabernakel bestond uit drie afzonderlijke delen: het heilige der heiligen, het heilige en de voorhof van de tabernakel. De gordijnen voor de ingang van elke afdeling waren van dezelfde stoffen gemaakt: “hemelsblauw, purper, scharlaken en fijn getweerd linnen” (zie Ex.26:31,36 en 20:16). De uitleg hiervan is eenvoudig: Christus is de enige deur waardoor men kan ingaan tot de heerlijkheid die geopenbaard zal worden, zowel hier op aarde als in de hemel, ja, in de hemel der hemelen.

“Elke familie in de hemelen en op de aarde” (Ef.3:15) zal onder Christus als Hoofd gebracht worden, evenals “elke familie” alleen op grond van Zijn volbrachte verzoening de eeuwige zaligheid en heerlijkheid beerven zal. Dit is eenvoudig te begrijpen. Wij weten dat hét waar is, en wanneer wij de waarheid verstaan die afgeschaduw wordt, kunnen we ook de schaduw zelf begrijpen. Als ons hart werkelijk met Christus vervuld is, zullen wij ons niet vergissen in de betekenis van de tabernakel en zijn gerei. Veel geleerdheid of kritiek zal ons bij dit onderzoek niet baten, maar wel een hart dat vervuld is van liefde tot Christus, en een geweten dat rust gevonden heeft in het bloed van Zijn kruis. Moge de Heilige Geest ons deze dingen met meer belangstelling en geestelijk verstand doen onderzoeken. Moge Hij onze ogen openen “opdat wij de wonderen van Zijn wet kunnen aanschouwen”.

***Belangstelling voor Exodus 1-25 en 27-40?
Bestel dan nu het schitterende boek
'Aantekeningen op Exodus'
van C.H. Mackintosh
bij www.uhwdw.nl***